

denne Brug, men ved at foretage en Ombygning, vilde man faae bedre Lokaler dertil og fremfor alt Lokaler til Skolen. Af de Foranstaltninger, jeg har truffet i den Tid, jeg har været ved Theatret, er Oprettelsen af Læsestolen den eneste, som jeg ser paa med ublandet Tilfredshed. Den har allerede baaret Frugt iaar, idet en ung Kunstnerinde er kommen derfra, medens Opmærksomheden neppe vilde været bleven henvendt paa hende, hvis Skolen ikke havde eksisteret, og hun ikke havde frekventeret den i 2 Aar. Det vil fremtidig vise sig, at de unge Mennesker ved Theatret gennem denne Skole vilde faae en grundigere Dannelse, end der ellers vilde blive dem tildel, og navnlig med Hensyn til Sprogets rette Fremjælselse og Udtale vilde de gjøre Fremskridt, som i sin Tid vilde blive paastjænnede. Derfor kan jeg ikke negte, at det ligesom har bedrøvet mig, at denne Skole ikke kan opnaa et Lokale, der blot nærmer sig — jeg tillader mig blot at bede om, at det maa nærme sig — til den tarveligste Almue-skole, Mere forlanges der ikke. De Herrer vilde se — siden jeg engang er kommen ind paa Theatrets Budget gennem Folketskolen — at Gjælden til Sorø, som efter Ministeriets Forslag, skulde overtages af Statskassen, nu er ført tilbage paa Theatrets Budget. Det saar saa være, jeg vil haabe, at man engang, og maaste snart, kan komme til den Erkjendelse, at dette helst ikke burde være sket, men naar det staar der, maa man finde sig deri. Men ved at have sat denne Post paa Theatrets Budget, har man, jeg vil ikke sige benyttet sig af, men samtidig dermed uden videre taget det Dverstud af 44,509 Kr., som Theatret, jeg tør sige, med den yderste Anstrengelse havde samlet ijsor, fordi det havde Brug for det og havde Planer med det, og betalt dette Dverstud som Uddrag paa Gjælden til Sorø. Skjøndt jeg frygter for at komme lidt ind paa Detailler, maa det dog være mig tilladt ganske kort at sige, hvorledes jeg — naar jeg siger: jeg, forudsætter jeg selvstændig, at den ærede Kultusminister havde givet sin Billigelse dertil — havde tænkt mig denne Sum anvendt. En Del af Summen er skaffet tilveie derved, at, medens det er tilladt paa Theatrets Budget at bruge 10,000 Kr. aarlig til Theatrets Vedligeholdelse, har man i de sidste Aar indskrænket sig til den tarveligste Grad af Vedligeholdelse paa Tag og Fag og hjulpet sig igjennem med 6,000 Kr., medens sælgelig Enhver, der kender Theaterbygningen, vil kunne sige sig selv, at der aarlig kan bruges langt mere end 10,000 Kr. Man har gjort det for efterhaanden at samle en større Sum, om hvilken man kunde sige: Nu er Summen bleven saa stor, at vi kunne tage et bestemt Afstnit af Theaterbygningen for og gjøre det fuldt færdigt, da denne Bygning dog ikke til evige Tider kan staa i en uordentlig Tilstand. Paa den Maade har man reflekteret. Men hvad har man opnaaet ved denne Sparommelighed?

Man maa i Sandhed mindes det gamle Ord, at den, der glemmer til Natten, glemmer til Katten. Man har bortestamoteret Pengene, og medens der tidligere bestandig stod 10,000 Kr. til Vedligeholdelse paa Theatrets Budget, staar der nu paa dette Finanslovsforslag kun 6,000 Kr. Det er Belønningen for den uadviste Økonomi i forrige Aar.

Den fungerende Formand: Jeg siger ikke et Ord med Hensyn til Realiteten af, hvad den ærede Taler yttrede, men det er ikke et smukt Udtryk, det ærede Medlem brugte: at bortestamotere. Det Samme kan siges med andre Ord.

Fallesen: Den høitærede Formand har fuldstændig Ret; jeg fraslæder det Ord, det er sluppet mig tilfældig ud af Munden. Jeg puster kun at udtrykke mig i de høfligste Former. Den anden Del vilde være blevet anvendt i et Niemed, hvorved der vilde være bleven sparet for Statskassen 25 à 30,000 Kr. Sagen er nemlig den, at det er nødvendigt af flere Grunde for det kongelige Theater at have en Varebeholdning, og naar en saadan skal staffles tilveie heri Byen, og da der ikke findes Nogen, der her i Kjøbenhavn handler ubelukkende med Theaterstoffer, og der er heller ikke Anledning for Nogen til at oprette en saadan Handel, maa man, hvergang man vil have et eller andet Stof, løbe Byen rundt og søge i 20—30 Butiker og betale Varerne — det er et korrekt og nøiagtigt Udtryk, jeg nu benytter — med 100 pCt. mere, end naar man ser sig istand til at købe ind for en større kontant Sum i Udlandet. Saadanne Stoffer, som man har Brug for, saasom Silketøier, Møbel, Merinos, Silke, Ericot, Lull, Plyds, Daand, Guldrækkerarbejde, koster man paa selve Fabrikkerne, og saa har man i kunstnerisk Henseende den store Fordel, at man kan vælge de rette Nuancer, saaledes at Farvevirkningen i det hele Billede kan tilfredsstillende Diet, at der kan være Harmoni deri. Det er et Punkt, hvorpaa der tidligere kun har været henvendt liden Opmærksomhed, og jeg tror, at man ingeninde paa vor Scene har set et tilfulde gennemført Farvesystem i Kostumerne før end i det sidste Stykke af Shakespeare, der er opført i Foraaret. Jeg siger altsaa, at det har to Ulemper, for det Første i kunstnerisk Henseende og dernæst den, at man ligesom taber 100 pCt. De Varer, for hvilke vi efterhaanden give 50,000 Kr. i Kjøbenhavn, naar de kjøbes i Stumper og Stykker i 30—40 Butiker, kunne vi have for det halve Beløb ved at købe dem paa een Gang og mod kontant Betaling i Udlandet. Det var disse to Niemed, hvortil jeg havde tænkt at foreslaa den ærede Minister at anvende Theatrets Kapital; men nu kan det ikke ske, da den er brugt til Afbetaling til Sorø.